

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/25/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321201971
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5321201971.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D., 2/ E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D., obaja zastúpení obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s. r. o., so sídlom Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanému: F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. D. XXX, XXX XX D., zastúpenému Mgr. Stanislavom Záhumenským, advokátom so sídlom Fraňa Kráľa 1504, 022 01 Čadca, IČO: 37 811 100, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. CA-12C/52/2021-190 zo dňa 17. októbra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. CA-12C/52/2021-190 zo dňa 17. októbra 2023 vo výroku V. mení tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

II. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. CA-12C/52/2021-190 zo dňa 17. októbra 2023 vo výroku VI. potvrdzuje.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

IV. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. CA-12C/52/2021-190 zo dňa 17. októbra 2023 vo výrokoch I. až IV. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.). Ďalej zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcov 1/, 2/ a žalovaného k nehnuteľnosti, rodinnému domu súpisné č. XXX, postavený na parcele KN-C č. 1488 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 560 m², ktorá nehnuteľnosť je zapísaná na LV č. XXXXX v katastrálnom území D., okres Čadca a túto nehnuteľnosť prikázal do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/ a 2/ každému v podiele jednej polovice (výrok II.). Žalobcovi 1/ uložil povinnosť vyplatiť žalovanému sumu 20.500,- eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Žalobkyni 2/ uložil povinnosť vyplatiť žalovanému sumu 20.500,- eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Zároveň žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % voči žalovanému (výrok V.). Napokon priznal znalcovi Ing. Františkovi Ščurymu, H. H. XXXX, XXX XX H., nárok voči žalovanému na znalečné v rozsahu 100 % (výrok VI.).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia sa žalobou voči žalovanému ako podielovému spoluvlastníkovi domáhali vyporiadania podielového spoluvlastníctva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. Predmetom vyporiadania bol iba dom, pozemok pod domom nebol v podielovom spoluvlastníctve so žalovaným. Nehnuteľnosť navrhli prikázať do ich podielového spoluvlastníctva každému v podiele o veľkosti 1/2 oproti výplate žalovanému, ktorému chcel každý zo žalobcov vyplatiť

za jeho podiel sumu 10.000,- eur. Poukázali na to, že žalovanému zaslali výzvu na mimosúdne riešenie sporu zo dňa 24.05.2021 s tým, že by mu vyplatili 20.000,- eur, pričom vychádzali z toho, že rozdelenie veci nie je reálne možné, žalovaný voči nim činil permanentne schválnosti a mal sa správať v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o výšku výplaty, vychádzali z potvrdenia realitnej kancelárie Reality RK s.r.o., podľa ktorého trhová cena predmetu podielového spoluvlastníctva mala byť 40.000,- eur. Keďže žalovaný nereagoval, obrátili sa na súd s návrhom na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe vnímal návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva zo strany žalobcov za akúsi odplatu za podanie návrhu na úpravu užívania predmetu podielového spoluvlastníctva. Vyjadril zároveň presvedčenie, že žalobcovia zneužívajú vlastníctvo k parcelám, na ktorých stojí predmetný rodinný dom súp. č. XXX a ktoré sú v ich podielovom spoluvlastníctve a vlastne svojím konaním spochybňujú nárok žalovaného k právu prechodu k predmetnému rodinnému domu. Žalovaný mal ďalej za to,

že predmetom konania nie sú všetky nehnuteľnosti, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve, pretože v podielovom spoluvlastníctve sú aj vedľajšie stavby strán, preto predmetom tohto konania by mali byť aj tieto vedľajšie stavby. Žalovaný nesúhlasil s hodnotou nehnuteľností, ktorá bola stanovená potvrdením realitnej kancelárie a za jediný objektívny dôkaz o cene nehnuteľností považoval znalecký posudok.

4. Pokiaľ ide o ďalej o odôvodnenie napadnutého rozsudku vo výrokoch II. až IV., súd prvej inštancie citujúc ust. § 137 ods. 1, § 141 ods. 1 a § 142 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v účinnom znení (ďalej len „OZ“) a ust. čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že sú podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti.

5. Z vyjadrení strán sporu ako i rozhodnutia (hoc neprávoplatného) o úprave užívania k nehnuteľnosti bolo zrejmé, že medzi stranami dochádza k nezhodám v rozsahu užívania predmetu spoluvlastníctva. Ust. § 142 ods. 1 OZ záväzne stanovuje poradie spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Ak je to možné, súd vec rozdelí medzi spoluvlastníkov podľa výšky podielov. Ak nie je rozdelenie veci možné, prikáže vec

za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; pritom prihliadne na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov. Spôsob vyporiadania nemá spočívať

len v poskytnutí náhrady za spoluvlastnícky podiel, ale má viesť k vyriešeniu všetkých vzťahov, ktoré sa vytvorili medzi podielovými spoluvlastníkmi v súvislosti s existenciou spoluvlastníctva. Vo vzťahu k reálnemu rozdeleniu súd prvej inštancie uviedol, že to prichádza do úvahy v prípade faktickej a funkčnej deliteľnosti predmetu spoluvlastníctva. Rozdelením nemusia vzniknúť rovnako hodnotné samostatné podiely predtým spoločnej nehnuteľnosti. Preto v danej veci zohľadňoval i túto možnosť reálneho rozdelenia veci (rodinného domu), avšak s prihliadnutím na to, že vlastníctvo k pozemku pod domom je výlučne v réžii žalobcov, tento spôsob vyporiadania nepovažoval za správny, pretože by to viedlo iba k ďalším súdnym sporom a tento spôsob nenavrhovali ani strany sporu.

V nadväznosti na tieto zistenia pristúpil k druhému spôsobu vyporiadania, a to prikázaním do vlastníctva žalobcom 1/ a 2/ do podielového spoluvlastníctva, keďže v tomto smere vo veci po nariadení znaleckého dokazovania mal preukázanú hodnotu nehnuteľnosti, ktorá tvorila predmet sporu. Ocenenie realizoval znalec z odboru oceňovania nehnuteľností, ktorý zistil hodnotu nehnuteľností, a teda primeranú náhradu, ktorú mali vyplatiť žalobcovia v prospech ustupujúceho podielového spoluvlastníka, teda žalovaného. Základom stanovenia náhrady tak bola všeobecná cena v danom mieste v čase rozhodovania, za ktorú by bolo možné reálne vec predať. Súdom ustanovený znalec Ing. František Ščury stanovil v znaleckom posudku

č. 23/2023 cenu nehnuteľnosti v celkovej sume 82.000,- eur. Na podklade toho súd prvej inštancie, zistiť a majúť za preukázanú bonitu oboch žalobcov vo vzťahu k výplate žalovaného, prikázal nehnuteľnosť do podielového spoluvlastníctva žalobcom 1/ a 2/ oproti výplate ustupujúceho podielového spoluvlastníka, t. j. žalovaného v sume 41.000,- eur, ktorú výplatu realizujú žalobcovia 1/ a 2/ každý v rozsahu po 20.500,- eur. Napokon pri vyporiadaní zohľadnil aj účelné využitie veci, keďže predmetnú nehnuteľnosť užívali aktuálne

iba žalobcovia a žalovaný podľa jeho vyjadrení od mája 2023 už nie.

6. Na odôvodnenie rozsudku vo výrokoch V. a VI. súd prvej inštancie, citujúc ust. § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), uviedol,

že o nároku strán na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP

s prihliadnutím na to, že hoc boli žalobcovia úspešnou stranou v spore, hodnota nehnuteľností, ktorú navrhovali na výplatu žalovanému, po doplnení dokazovania bola takmer dvojnásobná, teda dôvodne

nepristúpil žalovaný v čase podania výzvy k uzatvoreniu zmluvy. Žalobcovia v žalobe navrhovali výplatu v prospech žalovaného 20.000,- eur, reálne

po rozhodnutí súdu táto bola v sume 41.000,- eur, ktorá suma je dvojnásobkom pôvodnej výplaty. Žalovaný nárok čo do výplaty rozporoval, a teda spravodlivému usporiadaniu ich vzťahov pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, kde každý vlastnil polovicu, zodpovedá podľa názoru súdu aj povinnosť žalovaného nahradiť žalobcom 50 % trov, ktoré im reálne vznikli, ktorý pomer zodpovedá úspechu strán sporu.

7. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že v rámci rozhodovania o trovách konania zohľadnil to, že v konaní došlo k znaleckému dokazovaniu, výsledkom ktorého bolo podanie posudku Ing. Františkom Ščurym. Na podklade rozhodnutia súdu prvej inštancie bol síce poskytnutý (zložený) preddavok, avšak náklady za posudok boli kryté iba čiastočne, a to výlučne žalobcami a vo zvyšnej časti v rozsahu sumy 116,59 eur výplata znalečného nepokrytého preddavkom nebola realizovaná. Preto s prihliadnutím na tieto skutočnosti, súd prvej inštancie rozhodol o nároku znalca na znaleckú odmenu a priznal znalcovi I. J. K. odmenu v rozsahu 100 %, keďže v rámci jeho posudku boli zodpovedané úlohy, ktoré mu boli zadané a nárok priznal voči žalovanému, ktorý preddavok nezložil, hoc namietal cenu a hodnotu nehnuteľnosti, teda dokazovanie bolo realizované aj na preukázanie jeho tvrdení. O konkrétnej sume po právoplatnosti rozsudku rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 CSP).

8. Proti rozsudku vo výrokoch V. a VI. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. tak, že by vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania a zároveň, aby rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VI. zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný na odôvodnenie odvolania poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Ohľadom napadnutého výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný s odkazom na odôvodnenie rozsudku namietal, že žalobcovia navrhovali vyplatiť žalovanému sumu 20.000,- eur, pričom tak mali úspech cca 50 %. Na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie boli povinní vyplatiť žalovanému celkovo sumu 41.000,- eur. Teda mali neúspech vo veci v rozsahu 50 %. Žalovaný mal potom neúspech vo veci v rozsahu 50 % a úspech vo veci v rozsahu 50 %. Z tohto dôvodu mal súd prvej inštancie aplikovať pri rozhodovaní o trovách konania ust.

§ 255 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého mal potom rozhodnúť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pokiaľ ide o dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku VI. žalovaný uviedol, že znalec nebol stranou sporu. Z tohto dôvodu je potom rozhodnutie súdu prvej inštancie zmätočné a nevykonateľné.

10. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k odvolaniu vyjadrili spoločným podaním, v ktorom navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správny a priznal im proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Žalobcovia ďalej uviedli, že boli v spore úspešnou stranou, pričom súd prvej inštancie ich žalobe vyhovel a rozhodol o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva spôsobom, ktorý navrhovali v žalobe, t. j. nehnuteľnosť prikázal do ich podielového spoluvlastníctva. Jediný rozdiel medzi žalobným návrhom a rozhodnutím súdu prvej inštancie spočíval

vo výške výplaty v prospech ustupujúceho podielového spoluvlastníka (žalovaného), kedy súd prvej inštancie nevychádzal z nimi predloženého potvrdenia realitnej kancelárie, ale zo znaleckého posudku Ing. Ščuryho, ktorý posudok bol vypracovaný v priebehu súdneho konania. Keďže v žalobe navrhovali výplatu v prospech žalovaného ako ustupujúceho podielového spoluvlastníka v sume 20.000,- eur, pričom v zmysle znaleckého posudku prináleží výplata žalovanému v sume 41.000,- eur, preniesli sa tieto hodnoty do stanovenia pomeru úspechu a neúspechu v spore, a preto súd prvej inštancie v snahe o spravodlivé usporiadanie vzťahov strán rozhodol správne, keď uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 50 %. Rozhodne nebol daný žiaden objektívny dôvod,

pre ktorý by súd prvej inštancie nemal ani jednej zo sporových strán priznať nárok na náhradu trov konania, ako sa to nesprávne domnieva žalovaný. Žalobcovia sa zároveň v celom rozsahu stotožnili aj s rozsudkom súdu prvej inštancie vo výroku VI. Bolo podľa nich potrebné si uvedomiť, že na podklade uznesenia súdu prvej inštancie bol síce na trovy znaleckého dokazovania zložený preddavok, avšak tento zložili iba žalobcovia. Keďže nimi zložený preddavok nepokryl celkové náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku, bol to práve žalovaný, ktorý by mal hradiť znalečné v rozsahu 100 %, keďže sa na preddavku nepodieľal a tento nezložil. Žalovaný v priebehu konania namietal cenu nehnuteľností uvedenú v potvrdení realitnej kancelárie, ktoré bolo predložené spolu so žalobou, a teda znalecké dokazovanie bolo vykonané i na preukázanie tvrdení uvádzaných samotným žalovaným.

Nebolo teda žiadneho objektívneho dôvodu, pre ktorý by bolo možné považovať výrok VI. rozsudku súdu prvej inštancie za nesprávny. Rozhodnutie súdu prvej inštancie čo do predmetného výroku rozhodne nie je zmätočné a nevykonateľné, ako sa to nesprávne snažil tvrdiť žalovaný.

12. Ďalšie podania strán sporu neboli odvolaciemu súdu doručené.

13. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch V. a VI. bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – žalovaným, proti ktorému bol žalobcom 1/ a 2/ priznaný nárok

na náhradu trov konania, a súčasne proti ktorému bol znalcovi priznaný nárok na znalečné, teda rozhodnutie v napadnutej časti bolo vydané v jeho neprospech (§ 359 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal odvolaním žalovaného napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v rozsahu výrokov V. a VI.

a viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. podľa ust. § 388 CSP zmenil, a to tak, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie

a vo výroku VI. podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej odvolaním nenapadnutej časti, t. j. čo do jeho výrokov I. až IV., zostal rozsudok súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

14. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie o náhrade trov konania nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto má charakter uznesenia (§ 212 ods. 1 v spojení s ust. § 234 ods. 1 CSP). Z tohto dôvodu aj keď bolo o náhrade trov konania rozhodnuté súdom prvej inštancie rozsudkom, teda rozhodnutie o náhrade trov konania bolo súčasťou rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd rozhoduje o odvolaní strany proti rozsudku súdu prvej inštancie len

čo do jeho výrokov o náhrade trov konania vo forme uznesenia.

15. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku V., odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za dôvodné.

16. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade trov je podľa ust. § 255 CSP smerodajný úspech v konaní. Ak súd vyhovel návrhu a zrušil spoluvlastníctvo spôsobom, ktorý bol navrhovaný, najmä ak sa žalovaný bránil alebo navrhoval, a to neúspešne, iný spôsob vyporiadania, niet v zásade prekážok, aby súd použil ust. § 255 ods. 1 CSP a aby navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania (k tomu stanovisko Najvyššieho súdu SSR spis. zn. Cpj 8/1972 zo dňa 08.03.1973 publikované v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSSR č. 7, ročník 1973,

pod radovým č. 54).

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa žalobou domáhali zrušenia podielového spoluvlastníctva strán a jeho vyporiadania tak, že by predmet podielového spoluvlastníctva bol prikázaný do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/ a 2/, každému v podiele o veľkosti 1/2 a zároveň by bola každému zo žalobcov 1/ a 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalovanému titulom vyporiadania sumu 10.000,- eur, a to vychádzajúc z hodnoty predmetu podielového spoluvlastníctva vo výške 40.000,- eur. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe nesúhlasil s hodnotou predmetu podielového spoluvlastníctva vo výške 40.000,- eur tvrdenou žalobcami a mal za to, že jediným objektívnym dôkazom na určenie ceny predmetu podielového spoluvlastníctva je znalecký posudok. Zároveň mal za to, že predmetom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán by mali byť aj vedľajšie stavby, ktoré však žalovaný bližšie neoznačil.

18. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo strán k žalobou vymedzenému predmetu ich spoluvlastníctva, pričom podielové spoluvlastníctvo strán vyporiadal tak, že predmet podielového spoluvlastníctva prikázal do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/ a 2/, každému v podiele o veľkosti 1/2 (výrok II.), žalobcovi 1/ uložil povinnosť vyplatiť žalovanému sumu 20.500,- eur (výrok III.) a žalobkyni 2/ uložil povinnosť vyplatiť žalovanému sumu 20.500,- eur (výrok IV.). Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal zo všeobecnej hodnoty predmetu podielového spoluvlastníctva určenej znaleckým posudkom č. 23/2023 vypracovaným znalcom Ing. Františkom Ščurym dňa 09.06.2023 vo výške 82.000,- eur. S takto určenou hodnotou predmetu podielového spoluvlastníctva súhlasili obe strany sporu, pričom na pojednávaní dňa 17.10.2023, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, zhodne navrhovali zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo strán tak, ako následne rozhodol súd prvej inštancie.

19. Z uvedeného je zrejmé, že medzi stranami bol sporný spôsob vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva spočívajúci vo výške náhrady, ktorá mala byť žalovanému žalobcami vyplatená za jeho spoluvlastnícky podiel. Súd prvej inštancie síce vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán tak, že prikázal predmet spoluvlastníctva do podielového spoluvlastníctva žalobcov, každému v podiele

o veľkosti 1/2, teda tak, ako žalobcovia navrhli v žalobe, avšak pokiaľ ide o náhradu žalovanému, každému zo žalobcov uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu vo výške 2,05-násobku sumy navrhovanej žalobcami v žalobe (82.000,- eur / 40.000,- eur = 2,05). Uvedené tiež konštatoval súd prvej inštancie v odseku

č. 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

20. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mal aplikovať pre rozhodnutie o nároku strán na náhradu trov konania ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že mal považovať strany sporu za úspešné v zásade rovnakom rozsahu 100 %, a to práve s poukazom na výšku náhrady priznanej žalovanému, ktorá bola dvojnásobná oproti v žalobe uvedenej výške. Súd prvej inštancie mal preto rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

21. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo výroku V. odôvodnil síce poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP, avšak zároveň považoval žalobcov 1/ a 2/ za plne úspešnú stranu sporu.

Aj napriek tomu mal ďalej za to, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi stranami zodpovedá rozhodnutie, ktorým by žalovanému bola uložená povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 50 % trov, ktoré im reálne vznikli a ktorý pomer zodpovedá úspechu strán sporu. Odvolací súd tak konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku V. je vnútorné rozporné, keďže súd prvej inštancie považoval stranu žalobcov za plne úspešnú v spore, avšak rozhodol o pomernej náhrade trov konania. Odvolací súd mal však za to,

že žalobcovia nemali plný úspech vo veci, pretože súd prvej inštancie nevyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán žalobcami navrhovaným spôsobom. Za spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva totižto nemožno brať len jeho vyporiadanie príkazaním predmetu spoluvlastníctva jednej či druhej strane sporu, ale aj určenie výšky náhrady strane, ktorej nebude v rámci vyporiadania príkazaný predmet podielového spoluvlastníctva. Súd prvej inštancie tak rozhodol v zmysle žalobného návrhu len čiastočne, a to v časti príkazania predmetu spoluvlastníctva do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/ a 2/, pričom z hľadiska rozsahu náhrady, ktorú sú žalobcovia 1/ a 2/ povinní žalovanému zaplatiť rozhodol inak, a to tak, že im uložil túto povinnosť vo výške 2,05-násobku v žalobe navrhovanej sumy. Preto bolo potrebné považovať strany sporu za úspešné len čiastočne. Žalovaný v spore namietal zásadne len žalobcami tvrdenú hodnotu predmetu podielového spoluvlastníctva, a preto sa spor medzi stranami vo svojej podstate redukoval len na spor ohľadom tejto hodnoty. Žalovaný však nekvantifikoval pred podaním znaleckého posudku hodnotu predmetu podielového spoluvlastníctva určitou sumou, pričom v dôsledku tohto nebolo dobre možné kvantifikovať pomer úspechu strán v spore. V nadväznosti na to mal súd prvej inštancie rozhodnúť tak, že by vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak bolo v tejto jeho časti vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z nesprávnej aplikácie síce správne zvolenej procesnej normy – ust. § 255 ods. 2 CSP na preskúmanú vec [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

22. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc dôvodnosť odvolania žalovaného v tejto časti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. podľa ust. § 388 CSP zmenil tak,

že vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

23. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VI., odvolací súd považuje

za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktné vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd zároveň nezistil vady spočívajúce v nesplnení procesných podmienok (380 ods. 2 CSP). Je potrebné poukázať na zodpovednosť odvolateľa (žalovaného) za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam

pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

24. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku VI. namietal len toľko,

že znalec nebol stranou konania a z tohto dôvodu je rozhodnutie súdu prvej inštancie zmätočné a nevykonateľné.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že znalca oprávneného z titulu náhrady trov konania možno považovať za stranu pre určitý úsek sporového konania, teda časť konania, v ktorej sa rozhoduje o jeho nároku na znalečné (§ 260 CSP), teda aj v prípade, ak je rozhodované o nároku na znalečné voči tej-ktorej strane konania (§ 262 ods. 1 CSP). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VI. má tak povahu rozhodnutia

v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, na ktoré bude nadväzovať rozhodnutie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške nároku na znalečné priznaného znalcovi proti žalovanému. Na podklade týchto dvoch rozhodnutí v ich vzájomnej spojitosti bude možné vykonať exekúciu, a preto neobstojí ani námietka žalovaného o nevykonateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom výroku VI.

26. Vzhľadom na uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného v tejto časti, odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku VI. ako vecne správny potvrdil.

27. Vo zvyšnej odvolaní nenapadnutej časti, t. j. čo do jeho výrokov I. až IV., zostal rozsudok súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

28. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní čiastočne úspešný (pokiaľ ide o jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku V.) a čiastočne neúspešný (pokiaľ ide o jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie

vo výroku VI.). Úspech žalovaného v odvolacom konaní bol neúspechom žalobcov 1/ a 2/ a naopak jeho neúspech ich úspechom. Preto odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna strana nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].